

TALMANSKONFERENS ÖPPEN FÖR ALLA LEDAMÖTER
DEN 19 SEPTEMBER 2001

ORDFÖRANDESKAP: FONTAINE
talman

(Sammanträdet öppnades kl. 9.40.)

Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken

Talmannen. – Kära kolleger! Jag föreslår att vi inte väntar längre, utan inleder denna talmanskonferens som är öppen för alla ledamöter. Många av er ledamöter och även talmanskonferensen hade uttryckt önskemål om att få detta utmärkta tillfälle att möta och diskutera med den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Herr Javier Solana, det är med yttersta tillfredsställelse vi hälsar er välkommen och jag ger er omgående ordet.

Solana, GUSP. – *(ES)* Fru talman, ledamöter! Innan jag åker till Washington med rådets och kommissionens ordföranden skulle jag vid detta möte vid lunchen för ledamöterna försöka lägga fram hur situationen ser ut när det gäller två stora frågor som vi alla oroar oss för i detta ögonblick: situationen efter attentaten den 11 september och i synnerhet dess förhållande till fredsprocessen i Mellanöstern. Om ledamöterna så önskar skulle jag också vilja ge dem den senaste informationen, från i morse, om hur situationen i Makedonien utvecklas, vilket också är av stor vikt för ledamöterna och Europeiska unionen.

Jag kommer att börja med att upprepa några av de saker som jag i går hade möjlighet att diskutera med presidiet i närvaro av några ledamöter, vid det möte som hölls med representanter från nationella parlament.

Det första jag anser att vi borde göra än en gång, när vi nu analyserar den internationella situationen, är att visa vår solidaritet, totala solidaritet, absoluta solidaritet, med våra vänner i Förenta staterna, med medborgarna i detta land efter den stora tragedi som inträffade den 11 september. Vi står i ständig kontakt med de amerikanska myndigheterna. De dagar vi inte talar med statssekreteraren två eller tre gånger är sällsynta. I går stod vi i nästan ständig telefonkontakt för att förbereda morgondagens besök. Jag skulle också ännu en gång vilja understryka att det fördömande som Europeiska unionen gjort genom alla sina språkrör, inklusive parlamentets talman (och att det görs på ett tydligt sätt så att det förstås och så att arabländernas vänner förstår) har inget att göra med en kamp mot de islamiska staterna, mot islam eller de länder som representerar islam. Jag anser att det är grundläggande ur europeisk synvinkel att denna idé, detta uttalande, är alldeles tydligt.

(Applåder)

Varje dag sedan den 11 september har jag talat med representanter från alla länder i Barcelonaprocessen. Jag anser att det är en skyldighet för Europeiska unionen att upprätthålla en personlig kontakt, en direkt kontakt med dem alla så gott som dagligen, för att undvika att det uppstår störningar som inte leder till något positivt. Jag vill därför påminna om att det har varit Europeiska unionens enhälliga ståndpunkt, som uttryckts av parlamentets talman, av kommissionen, av rådets ordförande och mig själv, att låta det stå klart att det är vår möjlighet.

Jag skulle väldigt kortfattat vilja berätta för er, så att det skall finnas tid för de frågor ni vill ställa till mig, hur situationen i Mellanöstern är nu. I dag spirar ett visst hopp. Det har varit ett antal svåra månader, ett antal svåra veckor, med stora lidanden. Efter ett intensivt arbete, i vilket, det vill jag understryka, Europeiska unionens representanter spelat en betydande roll, var det i går en viktig dag, som ni vet. President Arafat gjorde ett principiellt uttalande inför hela diplomatkåren, ett uttalande som följdes av ett möte med alla chefer för de olika palestinska säkerhetstjänsterna, och som omedelbart fick ett positivt svar från de israeliska myndigheterna. Denna morgon kan jag berätta för er att Israels armé redan dragit sig tillbaka från Jenin och Jeriko, vilket är mycket viktigt. Den nuvarande situationen ger anledning till viss optimism.

Varför säger jag en viss optimism? Eftersom den ännu inte är fullständig, förstås. Det enda som uppnåtts hittills är att undvika att spänningen ökar, den har minskat, men det är fortfarande en lång väg kvar att gå för att åter sätta sig vid förhandlingsbordet. Vi arbetar just nu på att mötet mellan president Arafat och Shimon Peres skall genomföras så fort som möjligt, hellre i eftermiddag än i morgon, och hellre på morgonen än på eftermiddagen. Det är av grundläggande betydelse att komma till förhandlingsbordet, att börja prata igen och att situationen skall domineras av orden och inte av vapnen.

Europeiska unionen har lagt ned ett oerhört arbete under sommaren. Vi började i augusti att arbeta i denna riktning och jag skulle vilja hylla, en ärlig och känslomässig hyllning till en person vars existens vi inte alltid kommer ihåg, Europeiska unionens representant i Mellanöstern, Moratinos. Natten mellan måndagen och tisdagen, dvs. den natt då president Arafat författade det uttalande han i går läste upp inför hela diplomatkåren, var en lång natt där två personer ständigt fanns vid president Arafats sida: Moratinos och Förenta nationernas generalsekreterares representant Larsen. De arbetade tillsammans med president Arafats representanter, Nabil Chaat, Abu Alá, etc., för att uttalandet skulle ligga i linje med det som Europeiska unionen önskade och framför allt, i linje med det de själva önskade, vilket är det viktigaste. Jag stod i telefonkontakt med dem hela natten och jag skulle därför vilja hylla ett antal personers arbete under så många veckor, och särskilt Moratinos. De arbetade med stor intensitet och ädelmod, dag och natt, för att det ljus vi sett dessa dagar skulle kunna lysa, även om jag insisterar på att det inte är helt perfekt.

(Ihållande applåder)

Vad är det vi måste göra? Vår skyldighet som européer måste i detta ögonblick vara att fortsätta arbetet hundra procentigt så att det ljus som börjat skina, på ett ännu inte helt klart sätt i Mellanöstern, skall vara ett ljus som kan fortsätta att skina och på ett så snabbt sätt som möjligt kan göra att vi kan inleda förhandlingar.

Vi skall inte hitta på något nytt. Vi har redan dokument som, om de tas på allvar av båda parter, kan låta oss gå vidare på vägen mot fred. Jag tror att vi måste fortsätta att arbeta på idén att tillämpa Mitchellrapporten. Man bör varken hitta på särskilt revolutionerande eller nya saker, eftersom de redan finns, de ligger på bordet. Det vi borde göra är att fortsätta påtryckningarna på de båda parterna så att de på ett tydligt sätt medger att det vare sig är med spända förhållanden eller med våld som de kommer att finna lösningen på konflikterna. Och för oss som européer är det absolut grundläggande att fredsprocessen i Mellanöstern går framåt, också för att vi på ett så effektivt sätt som möjligt skall kunna fortsätta att bidra till denna stora kamp som vi beslutat oss för att inleda mot terrorismen.

Man måste komma ihåg att Madridkonferensen hölls för inte så länge sedan, 1991. Också Madridkonferensen, som gav en iögonfallande impuls till fredsprocessen hölls efter bildandet av en stor koalition av länder på många områden. De europeiska länderna, Förenta staterna och många moderata länder i den islamska världen deltog i den. Vi måste således klara av att finna en ny impuls som gör det möjligt att iscensätta rekommendationerna i Mitchellrapporten. Och inför ledamöterna skulle jag vilja göra ett uppriktigt uttalande, som kommer från en person som tillsammans med senator Mitchell bidrog till utformandet av den rapport som heter "Europeiska unionen bad mig göra det och jag gjorde det". Ledamöter! I Mitchells rapport finns en filosofi som på sätt och vis förvrängts. Det är sant att den filosofin uttrycker att det måste bli ett eldupphör, men den säger tydligt att det måste stödas av förtroendeskapande åtgärder. Denna idé har förvrängts till en annan idé, som är att eldupphör skall kompenseras med förtroendeskapande åtgärder. Ledamöterna märker att det är två helt skilda saker. Vi har anammat det andra och lämnat det första. Vi borde återvända till den verkliga filosofin i rapporten, som säger "eldupphör med stöd av förtroendeskapande åtgärder" och inte "eldupphör kompenserad av förtroendeskapande åtgärder". Jag anser att det är den filosofin vi bör fortsätta att arbeta efter. Annars kommer det att vara mycket svårt att finna en definitiv lösning på konflikten.

För att ni skall känna till det arbete som Europeiska unionen gjort vill jag också tala om att senaste gången jag var fysiskt närvarande i regionen var under de första dagarna i september, från den 2 till den 6, och att vi var de första som uppnådde att representanterna i Israel för Shimon Peres, utrikesministern och talmannen i det palestinska parlamentet, Abu Alá, träffade mig vid en middag, en middag i Jerusalem, som på sätt och vis öppnade möjligheten att mötet mellan Arafat och Shimon Peres skulle kunna ske. Jag tänker inte tråka ut er med alla detaljer sedan dess och fram till nu. Ni känner mycket väl till dem redan. Det var två frågor som avsevärt försvårade möjligheten att hålla mötet omedelbart. Den första var Arbetarpartiets val som, vilket ni känner till, hölls den 4 och Arafat ville inte hålla mötet innan han visste vilket resultatet av det primära valet blev, och den andra premiärminister Sharons inställning, som uttalade att han behövde två dagar till av lugn innan han tillät Shimon Peres att närvara vid mötet. I dag tror jag att vi slutligen kan fira att eldupphöret har beslutats, att de väpnade styrkorna drar sig tillbaka från de samhällen där de var grupperade, vissa av dem i A-zoner, dvs. områden som ligger under palestinsk kontroll, och hoppas att vi under de dagar som följer kan se att mötet kommer till stånd och se resultatet av det. I går natt försökte vi med alla medel genomföra mötet mellan israeliska och palestinska säkerhetsrepresentanter. Det var inte möjligt i natt eftersom vissa av dem inte ens rent fysiskt befinner sig i Palestina, men jag kan garantera er att situationen under dagen kommer att vara en annan så att mötet mellan de palestinska och israeliska säkerhetsgrupperna skall kunna hållas så snabbt som möjligt, och kanske under dagen.

Ledamöter! Dessa är således våra skyldigheter: fortsatta påtryckningar, fortsatt närvaro, fortsatta kontakter i dessa svåra ögonblick vi befinner oss i, för att denna fredsprocess skall fortsätta framåt. För det andra sända ett klart budskap till världssamfundet, och i synnerhet till arabvärldens vänner, att Europeiska unionen inte för en kamp mot islam eller den arabiska världen utan precis tvärtom, att vi måste ta tillvara dessa omständigheter för att ge ny fart åt Barcelonaprocessen och gå längre än Barcelonaprocessen.

Jag skulle vilja dela den idé med ledamöterna att Barcelonaprocessen, dess betydelse och dess djup, kanske borde ökas. Europeiska unionens förhållande med arabvärlden måste fördjupas och bli intensivare på alla sätt. Inte bara på det

ekonomiska området och i de politiska relationerna utan också på det interkulturella. Vi måste göra allt vi kan för att vi och våra barn i morgon skall kunna träffa andra samhällen som vi har en djup vänskaps- och samarbetsrelation med. Annars går vi in i en värld som är både komplexare och svårare för Europeiska unionen.

Ledamöter, det är vad vi därför har för avsikt att göra och jag kan garantera att vi kommer att ägna alla dagens timmar, och också några av nattens, för att förverkliga detta mål och att det skall förverkligas med ansats från, med stöd, med politisk, inte bara ekonomisk, beslutsamhet av medborgarna i Europeiska unionen, parlamentet, ordförandeskapet och kommissionen.

(Ihållande applåder)

3-006

Poettering (PPE-DE). – *(DE)* Fru talman, kära kolleger! Vi Europaparlamentariker anses ju vara vänliga människor, eftersom vi tackar så ofta, och om jag nu framför ett tack så är det ingen floskel, utan jag anser att vi i en så svår och hotfull situation som den vi nu befinner oss i – i Mellanöstern, med terroristattacker i Amerika, med problemen i Makedonien – verkligen har all anledning att rikta ett hjärtligt tack till vår generalsekreterare i ministerrådet i hans egenskap av hög representant, för den nästan omänskliga omfattningen på ansträngningarna i hans engagemang i Mellanöstern, i Makedonien och nu i denna svåra terrorismfråga!

(Applåder)

Jag gör detta å min grups vägnar, men, ärade herr Solana, jag vill lägga till ytterligare en sak med all respekt för er person, jag säger det mer riktat till ert ämbete: Vi måste hitta förfaranden för framtiden – och det har mindre med de aktuella händelserna att göra –, vi måste alltså hitta förfaranden för hur det arbete Europeiska unionens höge representant utför kan säkras även i ett ständigt, ordnat fortfarande med Europaparlamentets plenum.

(Applåder)

Här har det tidigare funnits några saker att anmärka på. Jag känner till den enorma arbetsbörda ni har, och det är inte heller någon kritik, utan helt enkelt en vädjan om att vi i en situation, när vi säger ett stort tack och berömmar er, tillsammans skall hitta vägar för att förbättra kommunikationen i parlamentet, i plenum!

Ni reser snart till Förenta staterna – jag önskar er lycka till och jag har en vädjan till er. Vara snäll och tala om för Förenta staternas utrikesminister att Europaparlamentet förra onsdagen, dagen efter de fruktansvärda terroristattacker i Washington och New York, samlades till ett solidaritetssammanträde. Jag vill återigen tacka vår talman för att hon med allt vårt stöd kallat till detta sammanträde. Var snäll och tala om för utrikesministern att Europaparlamentet med stor majoritet står på Amerikas sida. Jag har en känsla av att våra amerikanska vänner måste göras mer medvetna om Europaparlamentets betydelse, därav min vädjan om att ni tar med det i samtalen i dag.

En kommentar om Mellanöstern: Jag tyckte att det var mycket bra det ni sade om förtroendeskapande åtgärder, och jag säger det fullt medveten om vad jag säger nu: Den som nu inte möjliggör dessa förtroendeskapande åtgärder i Mellanöstern – från vilken sida det än må vara – undandrar sig allt mer vår sympati och solidaritet! Alla parter i Mellanöstern måste veta att vi nu inte förväntar oss att samtalen skall avbrytas, utan att dialog och förtroendeskapande åtgärder skall genomföras.

(Applåder)

Presidiet i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och Europademokraterna sammanträdde kort före detta sammanträde. Vi skulle vilja uppmuntra er, fru talman –, och även det är viktigt för den höge representanten för hans samtal i Amerika –, att vi som parlament så snabbt som möjligt skickar en signal till den arabiska världen och den islamska världen, helt i enlighet med det Solana sade. Vi kan exempelvis kalla in Medelhavsforumet, för att säga: Vi vill inte ha någon *clash of civilisations*, utan vi vill ha partnerskap och samarbete, och därför måste vi mycket snabbt ta ett sådant initiativ!

(Applåder)

3-007

Barón Crespo (PSE). – *(ES)* Fru talman, höge representanten för GUSP, ledamöter! För det första vill jag instämma i det tack som uttryckts av min kollega Poettering.

Med anledning av det nästan omöjliga uppdrag Solana fått anser jag att det i en tid då vi vill föra en debatt om Europeiska unionens framtid, som inletts av Europeiska rådet och som i parlamentet leder till en djupgående genomgång av reformen av rådet, är väldigt meningsfullt att på ett så öppet och demokratiskt sätt som möjligt försöka ta med våra framtida relationer.

Jag tackar den höge representanten för GUSP för hans information och eftersom han precis skall resa till Förenta staterna anser jag att det är ett måste, och även om det redan gjorts så kan det inte göras tillräckligt, att uttrycka vår allra största solidaritet och störet av vår allians med Förenta staterna efter några terroristdåd där många amerikanska medborgare dött. Attentatet var riktat mot Förenta staterna men jag vill påminna om att det är det attentat då flest europeiska medborgare dött i historien. Det innebär inte bara att vi uttrycker vår solidaritet; vi är också direkt drabbade.

Jag skulle vilja be Solana säga till våra amerikanska samtalsparter, och då inte bara till den verkställande makten eftersom jag anser att vi också bör vända oss till kongressen vilket den delegation som är i Washington börjat göra, att det är nödvändigt att Förenta staterna, som med rätta definierar sig själva som ledare i den fria världen, inte stänger in sig utan arbetar tillsammans med oss för att bekämpa de grundläggande utmaningar som mänskligheten står inför just nu.

Jag anser att det inte bara handlar om terrorismen. Det handlar också om den ökande klyfta som har uppstått under den senaste tiden och jag anser att detta är ett gyllene tillfälle att ta upp det behov vi har av att Förenta staterna skall vara närvarande på världsscenen, och också lämpligheten i att fastställa en bred koalition inom ramen för Förenta nationerna. Det är själva andemeningen i tillämpningen av artikel 5 i nordatlantiska fördraget. Det handlar inte bara om att förklara ett eller annat land krig utan om att kämpa mot ett av de värsta gissel mänskligheten nu står inför, denna allians mellan fanatism och högteknologi, som gör att terrorismen globaliseras. Därför tror jag också att det vore viktigt att insistera på en snabb ratificering och tillämpning av alla konventioner för att bekämpa terrorismen, och särskilt den som handlar om att undanröja finansieringen av densamma, så att inte vi själva med hjälp av den ekonomiska globaliseringen finansierar den globala terrorismen.

När det gäller Mellanöstern tror jag att det är en enhällig uppfattning bland oss att vi måste göra allt vi kan för att undvika att en konflikt som den i Mellanöstern skall omvandlas till en symbol för krockar mellan olika kulturer. Europeiska unionen inledde en pionjärsats med Barcelonaprocessen och jag håller fullständigt med om att det är mycket viktigt att aktualisera den och jag skulle vilja lägga till något mer. Det är också viktigt att Förenta staterna förstår att detta har betydelse, dvs. att man inte bara bör ge denna process en militär dimension. Det är en process som bör vara en djup reform för att nå bättre rättvisa mellan dessa samhällen.

Ett hoppets ljus har tänts i Mellanöstern. Jag sluter mig till lovorden över ambassadör Moratinos arbete, som jag verkligen tror är en rival till Job. Han har sanningen att säga visat ett beundransvärt tålamod, men när det gäller tillämpningen av Mitchellrapporten skulle jag vilja påminna den höge representanten för GUSP att han mycket tydligt visat att man måste tillämpa förtroendeskapande åtgärder samtidigt som man går vidare, dvs. att dessa inte är en belöning. Jag anser att det vore bra om även Israels premiärminister Sharon får detta budskap. Det är bra att Arafat och Peres träffas men det är också viktigt att Sharon offentligt förbinder sig för fredsprocessen inför Europeiska unionen och inför den internationella allmänna opinionen.

(Applåder)

3-008

Cox (ELDR). – *(EN)* Fru talman, herr Solana! När vi för ett tag sedan föreslog att vi skulle hålla detta sammanträde hade ingen av oss kunnat föreställa sig det akuta och allvarliga läge som skulle råda. Mot bakgrund av detta höll jag ett sammanträde tidigt i förmiddags med min grupps arbetsutskott, och ledamöterna har bett mig att förmedla en del av våra intryck och vår oro till er.

För det första måste vi, vilket ni tydligt har framhållit, fortsätta att betona att vi direkt fördömer alla terroristhandlingar, och vi måste visa beslutsamhet när det gäller att gå till roten med den ondska som finns mitt i bland oss. För det andra vill vi frambara ett budskap om solidaritet till Förenta staterna från Europeiska unionens alla institutioner. Under vårt sammanträde förra veckan var känslan av solidaritet påtaglig, och budskapet måste vara att vår solidaritet är otvetydig och oförfalskad.

Vi måste i vår dialog med Förenta staterna hitta de lämpliga ord som uttrycker vår gemensamma sak. Som européer bör vi inte bara uttrycka vår solidaritet i princip, utan också vara medvetna om de praktiska följderna i sammanhanget. Vi har mycket arbete att utföra tillsammans.

Som grupp är vi angelägna om att vi, även om vi betonar vårt fördömande av terrorismen, måste öka vår tolerans gentemot våra muslimska och arabiska vänner som finns både innanför och utanför Europas gränser, och gentemot de muslimska och arabiska minoritetsgrupper som finns innanför våra gränser.

Om det någonsin skulle finnas en situation då ni och era kolleger kunde öka ert engagemang och er diplomatiska verksamhet, särskilt i Mellanöstern, så skulle det i sanning vara denna. Detta kanske känns som den allra dystraste stunden, men i bland förberäddar detta en ljusnande gryning, och vi måste visa beslutsamhet i denna stund. Våra övergripande,

gemensamma handlingar – både på transatlantisk och världsomspännande nivå i kampen mot terrorismen – måste inriktas på rättvisa i stället hämnd.

Jag vill helt kort utveckla några av de punkter som rör frågan om språk i denna diskussion. Det handlar om semantik: Är detta ett krig? Om det är ett krig, är det ett konventionellt eller okonventionellt krig? Är det en strid, är det en konflikt? Ett ord som vi måste undvika att använda, p.g.a. dess olyckliga klang, är ”korståg”. Vilket ord vi än använder, så får det inte vara ”korståg”.

När det gäller de praktiska frågorna finns det två FN-konventioner om terrorism, och många av våra medlemsstater har inte ratificerat dem. När man tänker på den utmaning som nu föreligger, kan man tycka att de inte är särskilt långtgående eller t.o.m. otillräckliga, men vi har inte ens gjort sådana framsteg. Detta är en brådskande utmaning som ni måste få rådet att uppmärksamma, och den måste utgöra en del av vår egen diskussion. Detta inbegriper frågan om finansieringen av terrorismen.

När det gäller diplomatisk verksamhet, inser jag vilket enastående arbete ni har utfört och, med hänsyn till den senaste veckans händelser, hoppas jag att det på båda sidor av Atlanten kommer att bli en ännu starkare betoning på behovet av diplomatiska lösningar och ett beslutsamt diplomatiskt engagemang. Utvecklingen är naturligtvis bräcklig. Jag hoppas emellertid att vi inte tillåter att de senaste avskyvärda och fanatiska dåden, och fanatikerna finns fortfarande mitt ibland oss, slår mot denna bräcklighet. Jag hoppas att åtagandet att söka hitta nya bestämmelser för militära operationer, inte kommer att medföra att fanatikerna tar sig rätten att bortse från dessa.

Till sist: När det rör frågan om rättvisa eller hämnd är det mycket viktigt att – när vi nu försöker att begripa förra veckans händelser – vi inte låter våra försök till förståelse ge oss en ursäkt för vad som hänt. Det finns ingen ursäkt för det som hände i Förenta staterna. De oskyldiga fick betala med sina liv, man begick brott mot statens integritet, och det finns ingen giltig anledning till detta, hur mycket vi än försöker att förstå. Och – när vi nu försöker att förstå – låt oss komma ihåg att detta terrordåd inte utfördes av de fattiga och utbildade. Vi har alltså fått ett mycket komplicerat och långsiktigt problem, och detta måste bli inledningen till en lång dialog.

Jag önskar er lycka till under ert arbete i Förenta staterna, herr Solana. Jag vet inte om ni kan besvara mina slutliga frågor: Har Förenta staterna sagt någonting till oss, herr höge representant, om vad de förväntar sig när det rör praktiskt stöd? För det andra: Vilka är de praktiska åtgärder ni nu är i färd med att organisera för att se till – när vi fått veta vilka dessa önskemål är – att vi befinner oss i en ställning att kunna ge ett hållbart, pragmatiskt svar. Var vänlig och betona detta på Europas vägnar: Vi vill ha rättvisa och inte bara hämnd.

(Applåder)

3-009

Hautala (Verts/ALE). – *(EN)* Fru talman, herr höge representant! När det nu har gått en vecka sedan de ohyggliga angreppen på det amerikanska folket ägde rum, vill jag upprepa min grupps sympati och solidaritet med de oskyldiga offren och deras familjer. Jag upprepar vårt absoluta fördömande av terrorismen och betonar att det aldrig kan finnas några skäl som rättfärdigar terrorism.

Vi välkomnar också nyheter från Mellanöstern som tyder på ett nytt förtroende, som ni sade, herr Solana. Europeiska unionen måste göra allt för att förmå den palestinska och israeliska regeringen att sätta sig ned vid förhandlingsbordet. Här har ni verkligen en nyckelroll, som ni har förklarat. En hållbar lösning på det israelisk-palestinska problemet är av yttersta vikt i kampen mot terrorismen, som i bland hämtar inspiration från muslimsk fundamentalism.

Herr Solana! Jag skulle inte kunna hålla med er mer än jag gör, när ni säger att vi inte deltar i ett krig mot den muslimska och arabiska världen. Europaparlamentet kan också spela en aktiv roll i den dialog vi uppenbarligen behöver med den arabiska och muslimska världen. Europa har naturligtvis omfattande och starka muslimska kulturella och religiösa rötter. För att bättre kunna förstå den arabiska världen, måste vi alltså förstå vår egen historia bättre. Min grupp föreslår att parlamentet organiserar ett forum för diskussion av alla samarbetsaspekter mellan den arabiska världen och Europeiska unionen. Parlamentet bör ta på sig detta ansvar.

Jag håller fullständigt med er om att vi inte kan lösa de nuvarande problemen med krig. Vi välkomnar de kommentarer som åtskilliga europeiska politiska ledare gjort under de senaste dagarna, då man sagt att militära operationer inte är berättigade utan att det finns klara bevis om källan till angreppen. Vi bör inte angripa oskyldiga civila. I stället för krig behöver världen internationell rättvisa. Därför vill min grupp göra allt för att det till sist skall inrättas en permanent internationell brottmålsdomstol.

Europeiska unionen kan i sanning bana väg för en större förståelse för behovet av multilateralism i världen. Vi måste också omformulera vår utrikespolitik från grunden. Vi måste använda och utöka de diplomatiska medlen, och i detta avseende har Europeiska unionen fortfarande arbete att utföra.

Vi stöder fullständigt kampen mot terrorismen, men vi måste förstå att det måste bli en kamp för demokrati och mänskliga rättigheter. Det måste bli en kamp för en hållbar ekonomisk utveckling i de regioner som utsätts för detta gissel.

Herr Solana! Min grupp önskar er all lycka under ert arbete i Förenta staterna.

(Applåder)

3-010

Wurtz (GUE/NGL). – *(FR)* Fru talman, herr höge representant! Många av de centrala tankar som ni nyss redogjort för, både i går eftermiddag och nu på morgonen, sammanfaller med frågor som starkt engagerar min grupp och som jag har haft tillfälle att på gruppens vägnar formulera i anslutning till terroristattentatet och därefter.

Ja, vi anser i likhet med er att ju bredare samarbetet blir kring kampen för att bryta sönder terroristernas nätverk, ju bättre är detta i alla avseenden. Ja, precis som ni anser vi att man måste gripa sig an en lösning av de kriser som tjänar som grogrund för fanatism och fundamentalism. Mot denna bakgrund ser vi precis som ni mycket positivt på den mycket modiga och ansvarsfulla politiska handling som president Arafat nyss utfört för att till varje pris, och mot alla odds, försöka knyta ihop trådarna i Mellanösterndialogen.

Under de gångna veckorna har jag informerats om de ansträngningar ni själv i synnerhet och Europeiska unionens representanter i allmänhet gjort inom detta område, för att försöka skapa förutsättningar för ett eldupphör och ett återupptagande av den politiska dialogen. Jag vill berömma er för denna insats, som jag tror har bidragit till detta första steg och som hedrar Europeiska unionen.

Det gläder mig vidare oerhört att ni i mycket tydliga ordalag, både i går och även nu på morgonen, varnar för alla initiativ som de arabiska folken och muslimer världen över riskerar att uppfatta som ett uttryck för västlig aggression, som i någon mån riktar sig mot en hel civilisation. Detta skulle verkligen vara ett dödligt hot, som skulle erbjuda hjärnorna och finansierarna bakom terroristattentatet vad de mest av allt eftersträvar, och utan tvekan göra ont värre.

Herr Solana, era uttalanden kommer i ett skede då president Bush för sin del tyvärr radar upp det ena uttalandet efter det andra som tvärtom följer en farlig krigslogik. Alla väntar sig – säger det inte, men alla tänker det – alla väntar sig att han snart skall tillkännage en kraftfull militär aktion. Det är svårt att se hur en sådan aktion skulle kunna undgå att försätta oss just i den infernaliska fälla ni nyss nämnde, och till tragedin i New York och Washington föga ytterligare oskyldiga offer, därtill i ett land – Afghanistan – där befolkningen redan utsätts för det grymmaste lidande.

Därför, herr höge representant, skulle jag vilja höra er säga att Europeiska unionen kommer att använda sig av allt sitt inflytande hos de amerikanska ledare ni snart skall träffa, för att hejda denna negativa spiral, och att unionen i alla händelser inte kommer att låta sig dras med i den.

(Applåder)

3-011

Collins (UEN). – *(EN)* Fru talman! Jag vill först och främst uttrycka mitt uppriktiga tack och min uppskattning, för att ni denna förmiddag arrangerat detta sammanträde. För det andra vill jag uttrycka mitt mycket uppriktiga tack till herr Solana, för det kolossala arbete han utför i dessa mycket svåra tider om oerhört komplicerade frågor.

Scenerna från Förenta staterna, som visar världen att börserna i New York återigen har öppnat, har verkligen skickat ut ett kraftfullt och viktigt budskap. New York-borna och det amerikanska folket i allmänhet är fast beslutna att bygga upp sitt land efter förra veckans uppsåtliga och avsiktliga terroristattacker.

Vi delar det amerikanska folkets lidande och är lika beslutna att se till att de som utövar internationell terrorism snabbt ställs inför rätta. Förenta staterna kan inte vinna kampen mot internationell terrorism på egen hand, och inget rättsinnet land eller rättsinnet folk kan ställa sig på andra sidan i kampen mot internationell terrorism. Jag välkomnar därför EU-ledarnas deklaration, i vilken de uttalar sin fullständiga solidaritet med Förenta staterna i denna stund och betonar EU:s vilja till en gemensam och obehaglig kamp mot terrorismen.

Förenta nationernas säkerhetsråd har enhälligt fördömt angreppen och betonat att de som försörjt, stött och skyddat de som utfört, organiserat eller främjat dessa handlingar kommer att hållas ansvariga.

Vi är på väg att beträda okända och farliga marker, och omfattningen av hotet från terroristernas självmordspiloter får inte underskattas. Vi måste stå enade om vi skall kunna vinna över denna typ av kallblodiga mördare som inte har någon som helst respekt för oskyldiga personers liv. Europa måste föra en effektiv kamp mot terrorismen, och om detta inte lyckas kommer folks förtroende för Europas förmåga att skydda sina viktigaste intressen att undergrävas, vilket kan innebära att

en lika avskryvård och hänsynslös handling upprepas inom Europas gränser. Vi måste stärka vår underrättelsetjänst i kampen mot terrorismen och titta närmare på hur rättsväsendet och polisen kan ha ett närmare samarbete.

Mitt hemland, Irland, övertar ordförandeskapet i Förenta nationernas säkerhetsråd i slutet av månaden. Vid ett särskilt sammanträde i det irländska parlamentet i går klargjorde vår premiärminister att Irland kommer att utföra sin uppgift efter allra bästa förmåga, och nämnde följande punkter med hänsyn till vår ställning i säkerhetsrådet, vilka är värda att upprepa här i dag.

Alla länder har rätt att utöva självförsvar, enligt FN-stadgan. Den amerikanska regeringen har på ett förnuftigt sätt tagit tid på sig att samla in bevis om källorna till förra veckans angrepp, och övervägt vilka åtgärder som är lämpligast; man har därmed stått emot frestelsen att slå till med hela sin tillgängliga militära styrka. Förenta staterna vill undvika civila dödsoffer, vilket ytterligare skulle kunna förvärra ett redan svårt problem. Det är viktigt att svaret på dessa fruktansvärda dåd är proportionerligt, väl avvägt och inriktat på att skipa rättvisa. Vilka åtgärder man än vidtar, måste de tydligt syfta till att gå till botten med terrorismen, och grundas på tydliga bevis. Inga åtgärder bör framställas som ett religionskrig eller en kamp mellan olika civilisationer.

(Applåder)

3-012

Speroni (TDI). – *(IT)* Fru talman! Terrordåden i New York och i Washington var inte bara riktade mot Förenta staterna, som vi ger allt vårt stöd och all vår solidaritet, utan mot hela mänskligheten. Därför står vi nu inför en hård kamp mot alla dem som inte accepterar de regler som är gemensamma för det internationella samfundet. Vi måste alltså utan att tveka, utan att se till småaktiga partsintressen, kapa alla politiska, kommersiella och ekonomiska band med alla dem som direkt eller indirekt ger hjälp och stöd åt terroristerna och som inte bara ger dem materiellt stöd – vapen, ekonomiska bidrag – utan också skydd och politisk och ideologisk uppmuntran.

3-013

Bonde (EDD). – *(DA)* Bush förtjänar lovord för att inte ha kastat in västvärlden i ett krig mot islam. Terrorangreppet kan inte besvaras med bomber mot andra civila, det skulle enbart göra oss själva till bombmål. Vi måste förena våra krafter och få tag i rätt personer, de skyldiga. Vi skall bevisa deras skuld inför en domstol och ge dem lagens strängaste straff. Det kan tyckas besvärligt att värna om rättssamfundet, men om vi slår till mot oskyldiga riskerar vi också att de slår tillbaka mot oss. Vi måste undvika att vårt svar leder till ett heligt krig mellan islam och västvärlden, mellan fattiga och rika, mellan oss och det stora antal människor i världen som lever i djup fattigdom. Det är inte lätt att hota en självmordspilot med dödsstraff.

Jag gick häromdagen en sväng genom de fattiga delarna av Bryssel, genom de svartas, de fattigas och emigranternas Bryssel. Det är kvarter där man ser fler kjolar än byxor och fler muslimer än katoliker och protestanter. Vi stöter på en del av dem tidigt på morgnarna här i parlamentet. De städar åt oss, de ser till att vi kan köpa färsk frukt och aktuella tidningar på de mest märkliga tidpunkter på dygnet, och de hjälper till att bygga våra hem. De finns överallt ibland oss som hjälpare, och vänner, men många av dem skulle bli våra fiender om vi svarade med bomber mot andra lika oskyldiga människor. En sådan våldsspiral skulle med stor sannolikhet slå tillbaka på oss själva.

Aktionerna i USA är ett starkt och synligt bevis på att en liten handfull stålsatta människor skulle kunna förstöra hela vår planet. Vad skall vi ta oss till när en liten grupp nästa gång tar några flygplan och sätter kurs mot ett par kärnkraftverk? Vad skall de överlevande leva av om det inte går att odla spannmål på 500 år? Vi kan inte bara leva på vår höga moral. Hur skall vi kunna förhindra att liknande små grupper slår till igen? Europols chef säger öppenlydigt att den enda vägen till total kontroll är total övervakning. Hur genomför vi det? Skulle det inte vara att straffa oss själva och att avskaffa våra gemensamma ideal om ett öppet rättssamhälle? Kan vi försvara de mänskliga rättigheterna och rättsprinciperna genom att sätta dem ur spel? Det är nu vi måste bevisa att idén om de universella mänskliga rättigheterna är överlägsen alla andra idéer. Idén om en gemensam folkrätt och internationella domstolar med uppgift att dela ut straff för brott mot mänskligheten måste segra om inte våra ideal skall gå förlorade.

Vi måste övertyga städerskan, fruktförsäljaren och byggnadsarbetaren i Bryssel och i västvärldens övriga städer om att även de omfattas av våra mänskliga rättigheter och vårt rättssamfund. Vi måste få muslimerna bland oss att övertyga sina trosbröder i Afghanistan. Vi måste få muslimerna att både avlägsna grogrunden för och avvärja Bin Ladin och andra terrorister, för de kan inte överleva utan folkligt stöd. Stöd har de, även om det kan tyckas ofattbart för oss. Deras terror skulle inte vara möjlig om de inte själva trodde på sin sak. Det är denna tro vi måste göra någonting åt om vi skall kunna komma åt terrorn utan att själva gå under. Vi måste övertyga dem som låter sig övertygas och använda dem vi lyckas övertyga för att få till stånd utlämning av terrorister och av personer som stöder dem. Det handlar inte om att hitta den mest försvarbara lösningen, det handlar om att hitta ett lösning som fungerar.

3-014

Garaud (NI). – *(FR)* Fru talman, herr höge representant! Jag är inte gruppordförande, och skall därför försöka att inte överskrida talartiden.

Terrorismen är nog det mest barbariska uttrycket för krigiskt våld, som har många ansikten. Solidariteten mot terrorismen är absolut grundläggande. Jag tror att vi först måste visa den genom att visa vår beundran för det amerikanska folket. Under veckan har amerikanerna visat oss ett exempel – räddningsmanskapets mod, vanliga människors mod och även modet hos börsmäklarna, jag tänker då på denna grupp som förlorade nio tiondelar av sin personal, 700 personer. De röstade i onsdags och återupptog i torsdags arbetet med tio procent av sin personal. Allt detta är en sorts reaktion, en sorts dynamism och mod, som ofta kan tjäna oss som förebild. Men även om européerna måste uttrycka sin beundran och solidaritet i reaktionen, tror jag att det också finns något som vi kan ge våra amerikanska vänner, och det är kanske en mer historiskt förankrad förståelse av situationen. Vi har två tusen års erfarenhet av religiösa konflikter. Och om fanatismen är den allvarligaste religiösa avarten, tror jag inte att vi kan dölja att det religiösa problemet är avgörande i den här frågan.

Herr höge representant, eftersom ni har sagt att ni skall tala med oss om situationen i Mellanöstern, finns det en plats i Mellanöstern som vi inte har talat om. De heliga platserna, det är Jerusalem, men även Mecka. Och om konfliktens problem sträcker sig från västra Nordafrika till Indonesiens östligaste udde, vet vi mycket väl att konfliktens hjärtpunkt är Mecka. I reaktionerna från muslimska befolkningsgrupper – som förvisso ur västlänternas synvinkel är oberättigade, men som är möjliga att förstå – där finns detta problem, som är konfliktens kärna. Naturligtvis anser vi att våra värderingar är överlägsna andras, och vi har förmodligen rätt. Men det händer att även de anser att deras värderingar är överlägsna våra. Är vi medvetna om att det finns en allmän muslimsk deklaration om de mänskliga rättigheterna, som undertecknades och ratificerades 1981 och som även den anses vara världsomfattande? Jag tror att vi måste minnas vad Karl Schmidt sade: vi är inte den andre och den andre är inte vi. Vi kan bekämpa honom och bör bekämpa honom, men att bekämpa honom betyder inte att hata eller förakta honom, det betyder att man måste upprätta territoriella, moraliska och politiska gränser. Det betyder att det finns något oåtkomligt mellan den andre och oss själva. Och jag tror att detta i viss mån är problemets kärna, och jag tror att européernas oförmåga att resonera kring detta har varit stor på senare år, och att den inte får fortsätta, herr höge representant.

(Applåder)

3-015

Talmannen. – Tack, fru Garaud.

Jag skall på nytt lämna ordet till Javier Solana som naturligtvis vill ge oss en del information om situationen i Makedonien. Därefter lämnar jag ordet fritt till ledamöterna, för att de i sina inlägg, om de så önskar förstås, skall kunna ta upp situationen i detta område, som ger all anledning till oro.

3-016

Solana, GUSP. – *(ES)* Fru talman! Jag skall fatta mig mycket kort för att ge er den senaste informationen om situationen i Makedonien. Europaparlamentets talman var där i torsdags och jag är säker på att hon har haft möjlighet att vid något möte informera er om situationen.

Mycket kortfattat kan jag berätta att situationen nu, denna morgon, inger visst hopp, men jag skulle vilja säga er att det också finns svåra bitar. Jag vill ta upp tre saker. Den första är den politiska situationen, den andra säkerhetssituationen enligt Europeiska unionens och OSSE:s observatörer och den tredje hur man skall undvika det säkerhetsvakuum som uppstår då alliansens uppgift är över. Jag kommer att berätta vad som pågår i de tre punkterna just nu.

Som ledamöterna minns lade vi i augusti den sista handen vid den politiska överenskommelse vi hade arbetat med i sju månader. Sju månader för att uppnå en politisk överenskommelse som i sig bar en djupgående omvandling av landets rättsliga ordning, huvudsakligen genom ett visst antal konstitutionella förändringar. Som motpost låg avvapnandet av de grupper som hade befunnit sig i bergen, grupperna som hörde till UCK. För närvarande har saken börjat diskuteras i parlamentet. Som ni vet hölls debatten om vad vi skulle kunna kalla överenskommelsen som helhet förra veckan. 91 röstade för. Det gjorde oss väldigt glada, men jag vill tala om för er att dessa 91 röster inte med automatik kommer att finnas vid debatten om vart och ett av ändringsförslagen till konstitutionen. Därför uppstår ett första problem som består i att övertyga de ledamöter som röstade "ja" i början av debatten om helheten att de skall fortsätta att rösta "ja" till det fullständiga avtal som deras politiska ledare undertecknat. Talmannen och jag har talat med alla de parlamentariska grupperna i Makedonien. Det finns inga garantier att de gör det. Det innebär en mycket betydande risk eftersom Pandoras ask skulle öppna sig om inte detta politiska avtal håller sig inom sina gränser och det skulle komma ändringsförslag från en grupp, ändringsförslag från albanerna. Det skulle leda oss till en situation som är praktiskt taget identisk med den vi hade i början av diskussionen. Därför är det mycket viktigt att kontakterna med parlamentarikerna, som de talmannen hade häromdagen och jag dessförinnan, håller sig till den kompromiss som uppnåts av de politiska ledarna, åtminstone av de fyra stora politiska partierna.

Det andra problemet är ett tidsproblem. Parlamentets talman, Andoy, som talmannen haft möjlighet att träffa, är en politiker med många erfarenheter under sitt liv, och inte en lätt politiker. Han har låtit oss förstå att diskussionen inte kommer att kunna avslutas inom 45 dagar efter undertecknandet av överenskommelsen. Det innebär ett problem för insamlingen eller inlämnandet av vopen. Det mandat som Atlantpakten har är 30 dagar och om inte de 45 politiska dagarna

går kommer det att uppstå ett tomrum mellan den politiska diskussionen och diskussionen om insamling av vapen. Jag tror att Atlantpakten kommer att kunna förlänga mandatet på 30 dagar med de dagar som behövs efter den 27 september så att detta tomrum mellan den politiska vägen och den säkerhetsmässiga vägen inte uppstår.

Det tredje problem vi står inför är att en liten men viktig parlamentarisk grupp har lagt fram ett ändringsförslag om att en folkomröstning skall hållas, utifrån vilken man kan göra de konstitutionella ändringarna, en folkomröstning i förväg. Om denna folkomröstning i förväg går igenom i parlamentet måste det gå två månader innan regeringen kan lägga fram den för befolkningen, vilket skulle försätta oss i en verkligt svår situation. Två månaders vakuüm ur politisk synvinkel skulle verkligen vara allvarligt. Vi arbetar alla, de politiska ledarna i unionen tillsammans med de ledande i parlamentet, för att undvika att detta ändringsförslag skall röstas igenom i parlamentet. I gårdagens debatt gick det inte framåt men det fanns inte tillräckligt med beslutsfattare. Omröstningen kommer att göras om i dag. Jag hoppas att det inte går igenom och att det finns möjligheter att den politiska debatten skall kunna fortgå utan hinder av detta ändringsförslag om folkomröstning, som ger oss ett problem av stora dimensioner.

Ledamöterna i parlamentet i Skopje, som har en mindre politisk erfarenhet eftersom deras parlamentariska demokrati ännu är ung, har uppfattningen att det som för de politiska ledarna är en politisk överenskommelse som undertecknats och avslutats fortfarande är öppet för diskussion och därför vill de förbättra överenskommelsen stycke för stycke, ändringsförslag för ändringsförslag, sats för sats, punkt för punkt. Det kan ge upphov till ett mycket stort problem.

Den andra frågan handlar om säkerheten. Makedoniens regering har accepterat att det skall finnas internationella observatörer, särskilt i bergsområden, i Petro-området. Europeiska unionen har för närvarande 25 observatörer som gör ett utmärkt arbete. Man måste komma ihåg att under de senaste månaderna har två personer dött. Vi kan tänka oss att skicka 35 observatörer från Europeiska unionen och vi arbetar med OSSE för att de skall kunna skicka minst ett hundratal observatörer till. För närvarande har OSSE 29 observatörer. Med andra ord skulle vi kunna ha en grupp observatörer från OSSE och Europeiska unionen som skulle kunna säkerställa att Makedoniens armé, den makedonska regeringens, skall kunna återvända till de områden som ockuperats av UCK på ett förnuftigt, fredligt och konstruktivt sätt.

På grund av allt detta, och jag övergår nu till den tredje punkten, skulle det fortfarande vara nödvändigt med en militär närvaro i området. President Trajkowski har accepterat den principen, vilket inte varit lätt, men vi förväntar oss att han i dag, eller senast i morgon, skickar ett brev till generalsekreteraren i Atlantpakten för att erbjuda möjligheten att ha en styrka som skydd för observatörerna i Makedonien, på uppdrag av republikens regering. Det är ett viktigt steg som inte var säkerställt för ett dygn sedan, som talmannen vet. Tack vare gårdagens arbete kan denna ansökan göras i dag eller i morgon. Så fort vi har fått president Trajkowskis brev får vi se och fundera ut vilket som är det bästa sättet att säkerställa våra observatörers säkerhet i området, OSSE:s och Europeiska unionens, och att det skall finnas en närvaro, som inte är så stor och under en begränsad tid, men som garanterar att man inte faller tillbaka i tidigare omständigheter på grund av att det uppstått ett skadligt säkerhetsvakuüm.

Sådan är situationen. Därför hyser vi denna morgon fortfarande vissa tvivel om hur situationen kommer att utveckla sig. Önskan och förhoppningen är att det går bra, att alla politiska ledare skall använda sitt sunda förnuft så att vi under de närmaste timmarna skall kunna se hur de två processerna avlöper: den politiska processen å ena sidan och säkerhetsprocessen å den andra.

Jag vill tala om för er att UCK:s representant Ahmeti i går gjorde ett viktigt uttalande då han bekräftade att han kommer att fortsätta att lämna in vapen oberoende av takten i den politiska diskussionen. Det är mycket viktigt. Som ni säkert minns hade han delat upp inlämnandet av vapen i tre delar. Den sista skulle inte börja förrän den politiska debatten var avslutad. Därför är det en gest av förtroende, som jag hoppas kommer att erkännas av den andra parten, och jag hoppas att det skall uppstå ett positivt och konstruktivt klimat.

Den sista frågan jag skulle vilja dela med ledamöterna är frågan om upprustningen av Makedonien. Som ni vet finns det nu, förutom Ukraina och den ryska federationen, åtaganden gentemot Skopje att skicka vapen av en viss dimension, upp till pansarfordon, etc. från vissa länder. Vi har varit i kontakt såväl med Ukraina som med den ryska federationen för att undvika att man i detta ögonblick, då förhandlingsprocessen ännu inte avslutats och landet inte stadgat sig, skall försöka att upprusta ett land på två miljoner invånare som allra mest behöver ekonomiska resurser till återuppbyggnad. Dessa resurser kommer Europeiska unionen att ställa till dess förfogande med en givarkonferens, med ett stort ekonomiskt engagemang. Dessa medel bör inte användas för att upprusta landet, utan tvärtom, till att utveckla och skapa förutsättningar för ekonomisk tillväxt och politisk utveckling. Det skulle också vara mycket bra om Europaparlamentet hjälpte oss med detta.

Vid det toppmöte vi hade med Ukraina den 11 förmedlade vi klart detta budskap till myndigheterna för att de skulle ha förnuft att i detta ögonblick hjälpa till på ett konstruktivt sätt. Framtiden får visa hur ett land som Makedonien, hur Skopje kan ha en seriös armé med en seriös politik, från och med att gemenskaperna integrerats och den politiska processen avslutats.

Fru talman! Detta är den information jag kan ge er vid denna tidpunkt då parlamentet under dessa morgontimmar fortsätter att diskutera de ändringsförslag som lagts fram om reformen av konstitutionen.

(Applåder)

3-017

Talmannen. – Jag tackar herr Solana. I torsdags reste jag till Skopje på en inbjudan från president Andov, som hade erbjudit mig att tala inför nationalförsamlingen i Makedonien. Jag träffade givetvis även de olika partiernas politiska ledare. Jag vill bara tala om för er att Europeiska unionens insats värdesätts högt, det vill jag gärna säga när Solana hör det. Jag vill också säga att jag verkligen till stor del, för att inte säga helt, instämmer i den mycket skarpsynta analys av situationen som Solana nyss gav oss, liksom i hans påpekanden och iakttagelser.

3-018

Oostlander (PPE-DE). – *(NL)* Fru talman! Vi håller på att diskutera flera olika saker nu. Framför allt i första omgången handlade det om Mellanöstern och om terrorism. Vi måste ju se upp så att vi inte kopplar terrorismen till vissa politiska problem, för då ger vi den en status som den inte förtjänar. Det är inte så att terrorismen kommer från länder som är kända som särskilt religiösa muslimska länder. Det gäller till exempel inte ett land som Irak; tvärtom, Iraks utrikesminister är till exempel kristen. Det land där talibanerna regerar betraktas även inom den islamitiska världen som en egenartad, sektliknande rörelse. Båda regimerna förtrycker sin egen befolkning. Eliten är oerhört rik, och vet, som vi kunde höra i morse, en hel del om hur man handlar på börsen, och de har tillgång till flera högutbildade personer i Hamburg.

Det är alltså oerhört viktigt att vi håller isär detta och att vi tydligt inser att dessa organisationer under de gångna årtiondena aldrig har lyft ett finger för att förbättra livsvillkoren för befolkningen i Palestina, vare sig de är kristna eller muslimer. Det har de aldrig brytt sig om. Jag tror att det vore klokt att inte upphöja dessa terrorister till en politisk nivå, eftersom det vore att hedra dem alltför mycket.

För det andra vill jag gratulera herr Solana till att vi nu talar med en röst, och det märks vilken stor roll det spelar om Europa är enigt och talar med en röst. Det är viktigt för hela världsfreden.

3-019

Isler Béguin (Verts/ALE). – *(FR)* Fru talman! Mycket har sagts och även jag är angelägen om att uttrycka all min solidaritet med offren.

Herr Solana, ni har vårt fulla stöd i arbetet med att driva på de diplomatiska insatserna för att närma oss och även, som vi alla hoppas, uppnå en varaktig fred i Mellanöstern. Jag vill också understryka att vi främst kräver rättvisa och vill i likhet med mina kolleger också erinra om att vi inte befinner oss i krig mot arabländerna. Men vi är inte heller i krig mot de afghanska kvinnorna, som reduceras till att leva som skuggvaror. Fru talman! Vi har här i denna kammare tagit emot afghanska kvinnor som har berättat om sin situation. Vi har gett dem vårt stöd. Idag har vi inte rätt att glömma detta. Vi har inte rätt att svika våra tidigare löften.

Jag vill även sända en tanke till general Massoud. Även där har vi framhärdat, och jag vill också tacka parlamentets talman för den politiska gest hon uttryckte. Jag vill också understryka att de politiska företrädarna för våra olika medlemsstater inte bemötte general Massoud på ett sätt som motsvarade hans betydelse och att vi kanske inte gav ett tillräckligt politiskt stöd till den kamp han förde mot fundamentalisterna i sitt land.

3-020

Mann, Erika (PSE). – *(DE)* Fru talman, herr höge representant! Jag har en enda fråga, jag skulle ännu en gång vilja be er att tydliggöra hur en gemensam Natostrategi egentligen skulle kunna se ut. Det kommer ju att bli ett relativt svårt företag om vi redan i dag tittar på de olika EU-staternas ståndpunkter. I det här sammanhanget skulle jag vilja be er att ännu en gång ge oss er tolkning av artikel 5.

3-021

Morgantini (GUE/NGL). – *(IT)* Fru talman! Solana talade om "en strimma av hopp", något som håller dörren på glänt mot framtiden. Detta är tider när vi alla måste utnyttja all vår ansvarskänsla och all vår beslutsamhet för att förpassa terrorismen till historiens skräpkammare och för att ge de fattiga i världen och rättvisan en framtid. Orden är viktiga och, som Solana sade, "orden måste ersätta vapnen". Det gäller alltså även att vara försiktig med orden, för ord kan också leda till krig. Uppmaningen till fred och respekt för rättsstatens principer skall alltså inte bara gälla de andra; det får inte utesluta någon, inte ens statsöverhuvuden. Jag var i Libanon igår och talade med president Lahoud, som med kraft framhöll den viktiga roll som Europa spelar och måste spela i fortsättningen. Han talade om vikten av att upprätta närmare relationer även med Arabförbundet, som är på väg att förändras, och det är i grunden vad samtliga parlamentsledamöter, samtliga de politiska gruppernas ordförande har understrukt, dvs. denna vår förmåga att bli en bro för samtal, en bro för fred och för rättvisa.

När det gäller Palestinafrågan så har vi verkligen sett en strimma av hopp, en liten ljuspunkt i dessa månader av smärta och sorg, och jag tror det blir extremt viktigt att på nytt bygga upp ett förtroende. Och då måste rätten få segra! Det arbete som

Moratinos och Solana har utfört har varit viktigt. Det handlar inte bara om uthållighet: det handlar också om intelligens och kärlek, förståelse för situationen. Men jag tror det är viktigt att Sharon förstår – utan att man använder hårda ord – att han måste respektera de mänskliga rättigheterna och att han måste förhindra att bosättningarna expanderar och att denna situation tillåts fortsätta. Jag tror Arafat har gjort sin del och jag hoppas verkligen att vi tillsammans skall kunna blåsa nytt liv i alla de förslag som framförts, från att skapa ett Medelhavsforum till att skicka internationella observatörer.

3-022

Sterckx (ELDR). – (NL) Fru talman! När delegationen från parlamentet var i Washington förra veckan – eller rättare sagt halva delegationen eftersom den andra halvan inte kunde ta sig till Washington – kunde vi se på nära håll hur hårt detta tagit amerikanerna. Jag tror att vi bara delvis kan inse vilket enormt tryck den amerikanska befolkningen utövar på sina politiska ledare. Vi kan inte ana hur svårt det är för dem att hitta ett svar på den indignation och det ursinne som lever bland amerikanerna.

Vi i delegationen – och för det beundrar jag den amerikanska regeringen enormt – kunde avverka ungefär halva vårt program, med undantag för kongressen. Det var en oerhörd prestation, med tanke på att några av de personer vi träffade inte skulle ha funnits där om händelserna varit annorlunda, och det gjorde mig väldigt medveten om riskerna och om den ilska man måste känna där.

Man förebrådde oss, men några av kollegorna där visade också att man blir alltmer medveten om att det är fråga om gemensamma intressen, och man yrkade på besinning, mer än vi tror just nu. Även det är en vanföreställning från oss på den andra sidan oceanen. Vi har alltid utgått ifrån att man måste arbeta multilateralt, men att Bush-regeringen var mer unilateralt inställd. Jag tror att det kommer att ändras nu. Vi är på väg mot ett mångårigt samarbete och jag är glad att ni, herr Solana, dagligen har telefonkontakt med Powell. Jag hoppas att ni kommer att fortsätta ringa upp honom, att ni kan övertyga honom om våra visioner och att vi gör samma sak här i vårt parlament. Jag tror att vi måste bygga upp en starkare dialog mellan vår parlamentsdelegation och de amerikanska kollegorna i representanthuset.

3-023

Van Orden (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag måste säga att jag blir väldigt rörd av alla starka uttryck om solidaritet som vi får höra i kammaren denna förmiddag. Tidigare har vissa åsikter i denna kammare präglats av en anti-amerikansk ton, och jag hoppas att vi kan slippa detta en gång för alla.

Det har aldrig funnits ett större behov av transatlantisk enighet och solidaritet än just nu, och jag hoppas, herr Solana, när ni nu reser till Förenta staterna – och jag önskar er lycka till under ert tvådagarsuppdrag – att ni inte bara förmedlar vårt stöd till amerikanerna, utan att ni, när ni kommer tillbaka, blir en kraft som ser till att EU:s medlemsstater behåller sin beslutsamhet och solidaritet. Vi har sett under tidigare kriser, att när det börjar hetta till så har det bara visat sig vara retorik. Jag hoppas att ni kommer att bli den kraft som ser till att det inte bara handlar om retorik i detta fall.

3-024

Morillon (PPE-DE). – (FR) Fru talman, herr höge representant! Den amerikanska senaten och kongressen har just beslutat att 40 miljarder dollar skall ställas till Förenta Staternas förfogande. Ni förfogar över er bärbara dator, er goda vilja och Moratinos och hans team, som ni med rätta berömde. Vi kommer att se över 2002 års budget i andra behandlingen. Vi har varit inne på möjligheten att återuppta Barcelonaprocessen. Ni behöver inte ge oss något svar meddetsamma, eftersom det givetvis kräver förberedelser, men jag vill gärna att ni innan budgetomröstningen anger det minsta belopp ni anser er behöva för att ta i tu med de nya insatser som vi måste genomföra.

3-025

Brok (PPE-DE), ordförande för utskottet för utrikesfrågor, mänskliga rättigheter, gemensam säkerhet och försvarspolitik. – (DE) Fru talman, höge representant! Jag skulle vilja göra två korta anmärkningar. För det första, herr Solana: Ni talar i ert andra anförande med rätta om utvecklingen i Makedonien. Jag tror att processen såsom ni har framställt den är lovande, just tack vare er. Jag är emellertid ännu inte helt övertygad om att Natouppdraget som skall följa nu efter vapeninsamlingen verkligen kan ha någon verkan, och det på grund av det låga antalet soldater där. Eller tror ni att denna enbart symboliska närvaro kommer att räcka till för att ytterligare bidra till fredsprocessen?

Den andra anmärkningen skulle jag gärna vilja göra om vårt egentliga ämne: Måste vi inte komma fram till en fullständigt ny säkerhetsdefinition? Vi diskuterar i tilltagande utsträckning bara den militära och utrikespolitiska delen samt området inre säkerhet. Genom denna nya terrorismdimension, som kan skapa krigsliknande förintelse i våra städer, blir det nödvändigt att i större utsträckning driva fram en integrerad process – inre säkerhet, yttre säkerhet. Vi måste vidare bli mer på det klara med att det som tidigare misslyckats – även det på grund av nationell fåfänga –, nämligen ett gränsöverskridande samarbete mellan underrättelsetjänster, polisiära enheter, stärkandet av Europol, stärkandet av Europol i operativt avseende, är viktiga förutsättningar för att på ett defensivt och offensivt sätt handskas med frågan om terrorism i våra städer.

3-026

Solana, GUSP. – (ES) Tack så mycket, fru talman! Jag skall försöka svara på alla frågor och frågeställningar som tagits upp, inom den tid presidiet ställer till mitt förfogande.

För det första vill jag av hela mitt hjärta tacka representanten för PPE-DE-gruppen, Poettering, för hans vänliga och sympatiska ord. Jag vill säga honom att jag håller fullständigt med om behovet att vidta förtroendeskapande åtgärder och jag instämmer i idén att det Medelhavsforum som redan existerar skall ges en ny och mer intensiv vitalitet.

Jag skulle vilja säga er att när det gäller min parlamentariska närvaro är jag fullständigt öppen för ledamöternas önskemål. Jag har under nästan trettio år varit ledamot av ett parlament, jag älskar det parlamentariska livet och den parlamentariska debatten, kanske som den viktigaste delen i mitt politiska liv. Därför står jag till ert förfogande för vad ni så önskar, vad ni organiserar, inom den begränsning som dygnets tjugofyra timmar ställer, efter Europeiska rådet på fredag för att utbyta intryck med ledamöterna eller med representanter eller ordföranden i grupperna, på det sätt parlamentets presidium anser lämpligt. Jag står till ert fullständiga förfogande.

Till ordföranden i den socialdemokratiska gruppen vill jag säga att jag håller fullständigt med om er analys, som varit en analys som stämt med nästan alla de politiska formationerna och med nästan alla de ledamöter som deltagit i sammanträdet. Jag vill säga er, med tanke på den reflektion jag gjort om Förenta nationerna, att en av de personer vi står i ständig kontakt med är Förenta nationernas generalsekreterare. Som ni vet har ministerveckan, eller veckan med den politiska debatten i generalförsamlingen skjutits upp. Det finns inte möjligheter att genomföra den i New York för tillfället. Den har skjutits upp på obestämd tid. Vi hoppas att det skall bli i november. Jag tror att vi i nuläget redan har tillräcklig information för att denna församling, eller den delen av församlingen, skall ha ett mobiliserande innehåll i denna stora batalj, som vi alla är mitt uppe i, nämligen kampen mot terrorismen.

Jag anser att det ledamoten sagt om de finansiella frågorna är viktigt. Någon annan ledamot har sagt att under dessa dagar har vi sett finansiella spekulationer vars ursprung vi ännu inte vet om de har något att göra med terrorismen: några bevakningsföretag har gått upp på börsen på ett orationellt sätt, vilket kan innebära att det skulle röra sig om spekulationer kopplade till terroristgrupper.

Ratificeringen av alla konventioner som undertecknats av de olika länderna om denna fråga är av grundläggande betydelse. I morgon måste vi ta upp dessa frågor av ekonomisk och finansiell karaktär, om penningtvätt och alla de huvudfrågor som är beståndsdelar i kampen mot terrorismen tillsammans med våra amerikanska vänner.

Till herr Cox, ordföranden i den liberala gruppen, vill jag säga att jag är fullständigt överens med er om att vi skall söka rättvisa och inte hämnd. Rättvisa är oerhört viktigt för oss, och de som begått dessa hemiska brott måste ställas inför skranket. Det bör vara det grundläggande målet för vår operation. Jag vill också säga er att den terminologi som används ibland, av den ena och den andra, inte är den mest lämpliga. Det ord ni tagit upp, ordet "korståg": när man vill begära av president Mubarak att han skall delta i ett korståg, förstår ni säkert vilken svårighet det innebär. Det är bättre att vi använder en terminologi som står mycket mer i överensstämmelse med vår kultur, eftersom vi vet att det finns ord som kan förödmjuka, ord som kan såra. Låt oss vara intelligenta nog att inte använda ord som kan förödmjuka eller såra. Tillräckligt stora sår har redan åsamkats så oerhört många människor i vår omvärld.

(Applåder)

Vad är det vi kan förvänta oss att våra amerikanska vänner kommer att begära? För närvarande är det viktigaste Europeiska unionen kan erbjuda samarbete kring information, polissamarbete, samarbete mot näten av svarta pengar, etc., etc. Det är vad man kommer att begära av oss. De kommer att begära att Europol skall ha större operativa befogenheter. Och jag skulle i det sammanhanget vilja säga er att vi har en *police task force* som kanske är ett embryo till vad som skulle kunna vara en mer operativ insats av Europol. Jag anser att det är en skyldighet för oss alla att se till att Europol får större befogenheter.

Det är också en uppmaning till staterna att delta, att gemensamt hantera information från var och en av dem för att uppnå denna större operativa kapacitet.

Till Hautala vill jag säga att jag fullständigt instämmer i hennes reflektion om vikten av dialog med den islamiska världen, en dialog som måste handla även om de kulturella delarna, som vi ibland glömmet. Ledamoten vet att jag delar er oro över den internationella domstolen.

Och vi får inte glömma, som ledamoten sagt, att dessa samhällen måste förstå att de måste försvara de mänskliga rättigheterna i sina egna länder, hur mycket vi än vill hjälpa dem. Jag anser att detta försvar för de mänskliga rättigheterna, denna påtryckning att försvara de mänskliga rättigheterna, bör fortsätta att vara ett mål för Europeiska unionen.

Till Wurtz, i GUE/NGL, vill jag säga att jag är fullständigt överens med vad han sagt och att man måste undvika uttrycket "*agression d'Occident*". Vi kommer att göra allt vi kan för att göra det. Jag vill också säga att något har vi hjälpt till med. Den ständiga diskussionen, de ständiga samråden med Förenta staterna, har bidragit till en ändring av språkbruket. Ni har säkert lyssnat på statssekreterare Powells senaste uttalanden, som använder nästan samma språkbruk som vi använder här.

De talar om koalition, men inte mot islam, inte mot arabländerna. Och president Bush själv besökte för inte så många dagar sedan den viktigaste moskén i Washington och träffade där de islamiska ledarna i en akt som hade ett visst politiskt och symboliskt värde av vänskap och respekt, i linje med vad som skett här.

Till Collins vill jag säga, även om han inte är här, att hans lands arbete i säkerhetsrådets presidium under nästa månad kommer att vara av alldeles grundläggande betydelse. Jag upprätthåller en ständig kontakt med premiärministern i hans land för att den roll som ett europeiskt land kan spela i säkerhetsrådets presidium skall vara av grundläggande vikt.

Till Speroni vill jag, även om han inte är närvarande, säga att jag håller fullständigt med om vad han sagt.

Till Bonde vill jag säga att vi hur som helst vill försvara våra egna friheter och att de åtgärder vi måste vidta inte skall få oss att förlora det grundläggande värdet för vårt kollektiva liv. Vissa begränsningar måste man kanske göra på kort sikt, men vi får inte glömma att frihetsvärdena fortsätter att vara fundamentala värden för europeerna. Och att det är sant att några av de islamiska länderna, som ni sagt, bör bryta alla band med organisationer som är ansvariga för terrordåd.

3-027

(FR) Fru Garaud, tack så mycket för ert inlägg som jag instämmer i. Jag tror att ni sade att religionens avarter är det värsta av allt.

Jag hoppas att vi kommer att kunna tala med våra vänner i övriga muslimska länder, för att den intellektuella dialogen och dialogen mellan religionerna även skall få lite mer djuplodande dimensioner. Jag tror inte att vi för närvarande förfogar över mekanismer som gör att vi kan ta upp dessa frågor, som är helt och håller avgörande.

3-028

(EN) Herr Oostlander, jag håller helt och hållet med er. Vi får inte vara naiva. Det finns grupper som har kopplingar till den muslimska världen, som har tydliga mål. Ni uttryckte detta på ett mycket tydligt sätt och jag tror att alla håller med er. Vi får inte vara naiva, men vi måste göra en tydlig åtskillnad mellan dessa personer och de som inte har någonting med terrorism att göra. Araber har också dödats eller fått lida på ett fruktansvärt sätt, som ett resultat av terrorism.

Utan att vara naiva måste vi därför reagera på ett intelligent sätt, men också på ett sätt som uttrycker värme och medkänsla. I annat fall kan vi göra så att det blir ännu fler personer i arabvärlden som tycker att deras liv är meningslösa, och därför söker en genväg till himmelriket. Vi måste försöka att undvika detta genom våra initiativ.

3-029

(FR) Jag tog starkt intryck av inlägget om i synnerhet samarbetet med general Massoud. Jag hade tillfälle att länge samtala med honom här i Bryssel och jag kommer aldrig att glömma honom. Han var en enastående personlighet, både intellektuellt, mänskligt och militärt. Hans död är en stor förlust för de rörelser som arbetar för stabilitet och fred i regionen kring Afghanistan.

3-030

(ES) Mann frågar mig om NATO-strategin och tolkningen av artikel 5. Jag kan bara säga er det jag vet. Jag kan inte förklara den debatt som pågår för närvarande i Atlantpakten. Artikel 5 är grundartikeln för solidaritet och då en allierad känner sig angripen utifrån kan den av de andra begära att artikel 5 skall tillämpas som, jag insisterar, är den artikel som talar om maximal kollektiv solidaritet. Det innebär inte något automatisk sätt att reagera i vart och ett av länderna som ingår i pakten. Dvs. att nu startar en dialog mellan de olika länderna i alliansen för att uttröna på vilket sätt vart och ett av dem kan ställa upp, på begäran från det land som ber om hjälp eller åberopar artikel 5. Därför är ingenting bestämt ännu. Förenta staterna har ännu inte begärt någonting av något av de andra länderna. Jag tror att det mestadels kommer att handla om sådant som tillträde till luftrum och användning av militärbaser om så skulle vara nödvändigt, men jag tror inte att Förenta staternas begäran till Atlantpakten kommer att gå utöver det, även om det är mycket tidigt att säga något ännu.

Morgantini frågar mig om ord och handling. Jag håller fullständigt med. Man måste använda ord, men vi kan inte bara använda oss av ord. Handling är också nödvändigt, handling i riktning mot det jag tror att det stora flertalet i Europaparlamentet anser, på samma våglängd, om jag så får säga.

Sterckx: Det är sant att det amerikanska folket sätter press på sina egna ledare.

3-031

(EN) Det är sant, men en ledares skyldighet är att leda, inte bara att följa. Vi hoppas därför verkligen att man kommer att hitta en balans mellan åsikterna hos folket som har lidit och gått igenom dessa hemska upplevelser, och en ledares skyldighet, som – vilket jag redan sagt – inte bara är att följa, utan också att leda.

Herr Brok! Det finns ett mycket brett samförstånd mellan de olika politiska grupperna om att vår solidaritet med det amerikanska folket måste vara fullständig. Det skulle vara fruktansvärt, när vi nu befinner oss i ett nytt århundrade, om denna solidaritet, som varit så grundläggande när det handlar om att bevara freden och stabiliteten i världen, skulle bryta

samman. I och med detta nya hot, behöver vi denna solidaritet. Många av oss, och de som tillhör den äldre generationen, kommer aldrig att glömma den oerhörda solidaritet som Förenta staterna har visat Europa.

Det skulle verkligen vara orättvist i denna lidandets stund för det amerikanska folket, om vi inte reagerade på motsvarande sätt. Jag hoppas att detta uttryck av solidaritet kommer att upprätthållas, inte bara i dag och vid parlamentets debatter, utan också när det verkligen gäller. Vi måste i ett akut läge ställa upp vid Förenta staternas sida. Detta är min åsikt och den åsikt som jag kommer att försvara i dag och i morgon.

3-032

(FR) General Morillon tog upp frågan om Medelhavet. Den fråga ni ställde om budgetanslag till Medelhavet under budgetrubrik 4 är mycket viktig. Men jag tror att vi i dag inte enbart får koncentrera oss på finansiella och ekonomiska aspekter. Vi måste göra en politisk, kulturell och intellektuell ansträngning riktad mot våra vänner på andra sidan Medelhavet och i arabländerna. Jag tror inte att det räcker med att säga att vi behöver pengar. Visst måste vi samarbeta ekonomiskt, men vi måste även samarbeta politiskt och göra det intensivt, med god vilja och utan att förtröttnas. Jag tror att vi i dag måste gå ut med ett upprop. Problemen är utan tvekan av ekonomisk art. Det ekonomiska samarbetet är helt avgörande, men vi är politiska organisationer och vi måste ägna oss åt politik. Med politik menar jag att inleda en dialog med de politiska ledarna och upprätta förbindelser mellan samhällena. Ibland är det enklare att säga att man måste hitta pengar, för att inte behöva göra de andra ansträngningarna, mänskliga ansträngningar som förutsätter vilja, arbete, generositet och personal.

3-033

(EN) Herr Brok! Rörande den sista frågan om Makedonien. Vilket uppdrag kommer Nato att ha där? Jag anser att det är mycket svårt att besvara denna fråga i dag. Vi måste avvakta de exakta villkoren i det brev som president Trajkovski kommer att skicka till Nato. I detta brev måste han formulera ett godtagande av militär närvaro på Makedoniens territorium, och vi måste därför noga analysera de villkor man hänvisar till i detta brev.

Jag tror att president Trajkovskis brev kommer att vara tillräckligt öppet formulerat för att förhindra att det uppstår ett säkerhetstomrum efter Natos verksamhet där. Jag hoppas verkligen det. Detta är den inställning som de flesta länder i Europa har, och jag hoppas att den slutligen kommer att bli den tongivande. För att våra och OSSE:s observatörer skall kunna känna sig säkra, krävs en närvaro av styrkor som måste vara bättre utrustade och större än vad som framgått av tidigare beräkningar. Jag håller också med er om att frågor om terrorism borde införlivas i utrikespolitiken. Vi måste införa dessa nya element och bedöma dessa aspekter när vi fastställer utrikespolitiken, och när vi diskuterar säkerhetsfrågor. När det gäller Europol har jag redan redovisat min ståndpunkt, och den är oförändrad.

Jag hoppas att ni fått ett tillfredsställande svar på era frågor. Låt mig avslutningsvis säga två saker. För det första har debatten under förmiddagen gjort ett verkligt intryck på mig, och jag känner att vi alla delar samma känslor. För det andra vill jag att ni skall veta att jag finns tillgänglig närhelst ni vill fortsätta dessa diskussioner eller särskilda debatter. Jag tror att de är viktiga för er – de är, i alla händelser, viktiga för mig.

(Applåder)

3-034

Talmannen. – Jag vill tacka herr Solana.

Vi önskar honom lycka till med resan till Washington. Vi tackar honom för att han än en gång framför Europaparlamentets helhjärtade solidaritet.

Herr Solana, jag tror att jag kan tala för samtliga ledamöter när jag säger att vi med oändligt intresse har deltagit i detta möte med er. Vi skall inte glömma den avslutande mening ni nyss uttalade. Jag har noterat att ni visat oss en tillgänglighet som vi mycket uppskattar, och därför hoppas vi mycket snart få återse er vid ett av Europaparlamentets sammanträden.

Jag vill tacka alla som deltagit i detta möte.

(Applåder)

(Sammanträdet avslutades kl. 11.15.)